

Tijl Beckand tussen chaos en ordelijkheid

Jan Kops, de Flora en de goede grond

In Nederland geen week zonder moord

Een andere Jochem op het podium

Desnoods in een rolstoel. Jochem Myjer moest en zou het podium weer op. De cabaretier maakt volgende week zijn definitieve rentree in het theater. Uiteraard in de schouwburg van zijn geliefde woonplaats Leiden. „Ik ben er weer, maar er staat wel een andere Jochem.”

Hij was op het toppunt van zijn roem. Speelde zalen als Carré en het Nieuwe Luxor moeiteloos plat. Was populair bij kinderen, ouders en grootouders. In de zomer van 2009 ging het echter mis, grondig mis. Jochem Myjer kampte al langere tijd met helse pijnen, maar de oorzaak bleef ongewis. Zelf dacht hij dat hij zich te druk maakte om zijn nieuwe voorstelling, die hij in elkaar aan het zetten was. En de geboorte van zijn kinderen in 2009 en 2010 betekende ook bepaald niet veel rust voor de jonge vader. Tijdens zijn vakantie op Texel ging hij op het eiland opnieuw naar de huisarts. Die stuurde hem voor een scan naar het ziekenhuis in Den Helder. Daar kwam aan het licht dat hij een gezwel in zijn ruggenwervel had. De artsen hielden het op een bloedtumor, een goedaardig gezwel dat hij misschien zijn hele leven al bij zich droeg, maar dat nu zo groot was geworden dat het zijn zenuwen beknelde. Eén verkeerde beweging had al fataal kunnen zijn. In het Leids Universitair Medisch Centrum (LUMC) bleek het nog veel erger te zijn dan vermoed.

De specialist op dit gebied bleek een oude bekende van je te zijn, toch?
„Wilco Peul, neurochirurg in het LUMC, is de grote deskundige op dit terrein. Het stomme was dat ik hem een paar maanden daarvoor had geraadpleegd voor mijn voorstelling. Ik had namelijk het idee opgevat om op het podium een uitvergrote versie van mijn eigen hoofd neer te zetten. Van Peul wilde ik weten hoe het

Leidse cabaretier helemaal terug na revalidatie

hoofd in elkaar zit, hoe dat hele zenuwstelsel werkt. Na de diagnose in Den Helder ben ik gaan opzoeken wie me meer zou kunnen vertellen over zo'n ruggenwerveltumor en toen kwam ik weer bij Peul uit. Hij ontdekte dat ik niet een goedaardige bloedtumor had, maar de slechte variant. De tumor zat als een soort kauwgombal in mijn ruggenmerg.”

Dat werd dus een complexe operatie?
„Dat kun je wel zeggen. De operatie heeft dertien uur geduurd. Uiteindelijk heeft Wilco Peul niet zelf geopereerd, omdat hij te nauw bij mij betrokken was. Zijn collega Rabboud Koor deed het. Hij heeft al die uren door een microscoop staan turen en de tumor er stukje bij beetje uitgepeuterd. Voor de operatie hadden de artsen mij erop gewezen dat ik verlamd zou kunnen raken of het zelfs niet zou kunnen overleven. Ik heb me erbij neergelegd. Zelfs met de dood had ik kunnen leven. Ik heb een mooi leven gehad.”

Hoe kwam je uit die operatie?
„Ik kon helemaal niets. In het ziekenhuis heb ik de eerste vier dagen helemaal platgelegd. Maar mijn hersenen draaiden op volle toeren. In die dagen heb ik in mijn hoofd de voorstelling helemaal herschreven. Ik hield een dagboek bij en daar lees ik in de voorstelling ook uit voor. Welnee, dat is niet allemaal treurnis. In een ziekenhuis gebeuren ook heel hilarische dingen. Maar ik voelde me in eerste instantie een bejaarde man. Ik kon niet eens plassen en poepen. Toch kwam er een enorme oerkracht in me naar boven. Ik dacht alleen maar: ik moet het podium op, ik moet dit vertellen.”

Waar haal je die kracht vandaan?
„Ik heb enorm veel steun gehad van alle mensen in Leiden. Dat is echt ongelooflijk geweest. Half Leiden heeft op de stoep gestaan met bloemen, kaartjes, cadeaus. Van de burge-meester tot de slager. Ik geloof niet dat dit in een andere stad zou gebeuren. Leiden heeft mij omarmd. Twee Leidse fysiotherapeuten, Michel en Vincent de Geus, stonden voor de deur om hun hulp aan te bieden. Zij kwamen zeven dagen per week, drie keer per dag. Ik schiet nog vol als ik praat over de warmte die ik heb gevoeld. Ik herinner me nog dat ik weer voor het eerst over de Leidse markt liep. Ik liep als een stokoude kerel, maar alle bemoeidende woorden en opgestoken duimen gaven me zoveel kracht. Komt er zo'n rasechte Leidse op me af, die zegt: 'Jochem, ik weet precies wat je meemaakt, ik heb al jaren een darmontsteking'. Dat is

Jochem Myjer in zijn geliefde Leiden: „Als ik iets voor de stad terug kan doen, moet ik dat niet nalaten.”

FOTO HIELCO KUIPERS

Jochem Myjer

- Naam: Jochem Myjer
- Geboren: 22 april 1977 in Leiden
- Opleiding: Stedelijk Gymnasium in Leiden en studie biologie aan Rijksuniversiteit Groningen
- Relatie: met Marloes Nova
- Kinderen: Limoni (2009) en Melle (2010)
- Prijzen: winnaar Groninger Studenten Cabaret Festival in 1997
- Shows: Gegabber (1998), Adéhadé (2001), Yeee-Haa! (2004) en De Rust Zelve (2007)
- Verder: in 2009 ontving hij de erepenning van de stad Leiden

toch geweldig!”

En daarom doe je de première van 'Even geduld aub!' ook in Leiden?

„Ik doe mijn premières altijd in Leiden, hoewel de schouwburg eigenlijk te klein is voor alle technische snufjes die ik in mijn voorstelling heb verwerkt. Bekende Nederlanders op de rode loper, daar heb ik helemaal niets mee. Liever nodig ik mijn Leidse vrienden uit. Er zijn eigenlijk twee premières: één op vrijdag en één op zaterdag. Ik had namelijk te veel mensen op mijn lijstje staan. Maar ik vind het belangrijk om te spelen voor mijn slager, mijn bloemenman en de eigenaar van het café op de hoek. Van de zaterdagavond heb ik maar een benefiet gemaakt. De opbrengst gaat naar de twee monumentale kerken in de stad: de Pieters- en de Hooglandse

Kerk. Als ik iets voor de stad terug kan doen, moet ik dat niet nalaten.”

Het wordt dus een emotionele première volgende week?

„Er zullen ook artsen en verpleegkundigen van het LUMC in de zaal zitten en mijn ouders natuurlijk. Ik weet nu al dat het een beladen avond wordt. Daarom is er geen pers welkom. Recensenten mogen in januari in Almere komen kijken. Dan zal 'Even geduld aub!' inmiddels zijn normale proporties hebben aangenomen. Maar de voorstellingen in Leiden zijn me te emotioneel. Die wil ik graag met mijn dierbaren beleven.”

Ben je weer helemaal de oude?

„Ik ben van honderd naar nul gegaan en ben nu weer terug op honderd. Maar omdat er bij de operatie

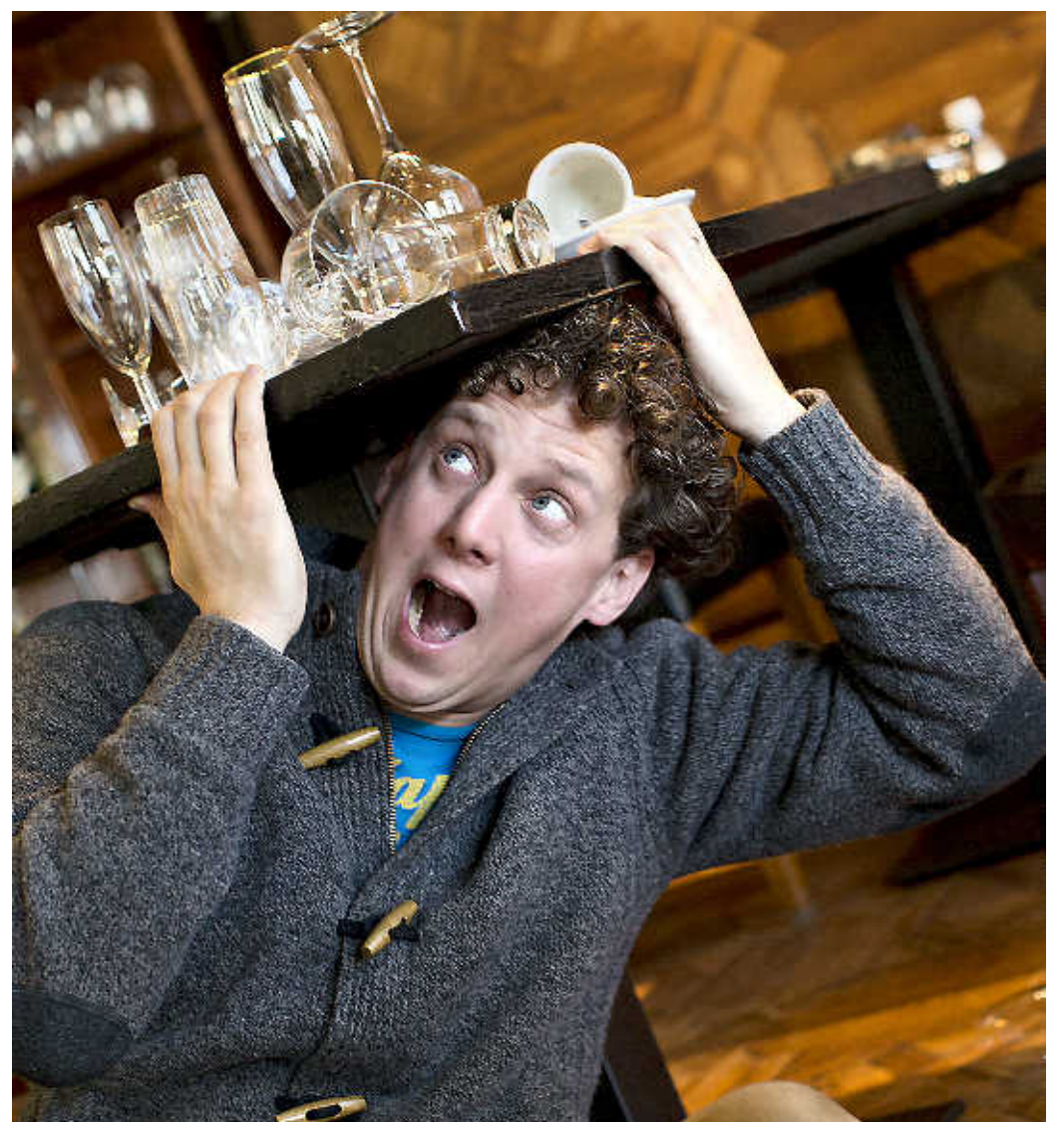
toch een zenuw beschadigd is, heb ik bijvoorbeeld geen oppervlaktegevoel meer op de huid tussen mijn knieën en mijn voeten. Er staat een andere Jochem op het podium dan vroeger. Een leukere, vind ik zelf. Ik ben rustiger en creatiever geworden. De druk is er af. Ik móét niet meer spelen, ik mag spelen. Geld interesseert me helemaal niet. Dat investeer ik liever in een mooie voorstelling dan in een nog groter huis. 'Even geduld aub!' is volgens mij de grootste en duurste cabaretvoorstelling die ooit in Nederland is gemaakt.”

Wat heb je gedaan dan, een decor van goud?

„Ik heb de beste mensen ingehuurd voor het decor, het licht, de regie. Eens in de vier jaar maak ik een nieuwe voorstelling. Die speel ik drie jaar en daarna neem ik een jaar rust. Ik wil wel elke keer een stap verder gaan. Armin van Buuren, die ik al sinds de middelbare school ken, heeft de opening gemaakt. En die is spectaculair, kan ik beloven. Armin is een wereldster. Ik ben met hem mee geweest naar Kroatië, Oostenrijk en Italië. Op zo'n avond gaan er 15.000 man uit hun dak, maar op zaterdag loopt hij in Leiden rustig over de markt. Dat is de enige plek ter wereld waar ik bekender ben dan hij.”

THEO DE WIT

'Even geduld aub!' van Jochem Myjer is de komende tijd onder meer te zien in Leiden (19 t/m 22 december), Den Helder (17 t/m 19 januari), Almere (23 t/m 26 januari), Beverwijk (20 t/m 22 maart), Heerhugowaard (24 t/m 26 april) en Hoofddorp (1 t/m 3 mei), meer informatie: www.jochemmyjer.nl

„Ik ben rustiger en creatiever geworden.”

FOTO HIELCO KUIPERS